

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 420/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP 69/2019 z 29. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnou sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“)

11. júna 2019 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP 69/2019 z 29. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a ktorým by napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ je otcom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „maloletá“), ktorá bola uznesením Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 43 P 152/2017 zverená do jeho osobnej starostlivosti neodkladným opatrením. Toto rozhodnutie bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 8 CoP 359/2017 zo 17. januára 2018 potvrdené a zároveň bol upravený styk matky s maloletou na každú stredu v čase od 9.00 h do 12.00 h a každú sobotu v čase od 15.30 h do 18.30 h za prítomnosti sťažovateľa. Dňa 13. apríla 2018 podala matka okresnému súdu návrh na výkon rozhodnutia, ktorý odôvodnila tým, že sťažovateľ nerešpektuje nariadené neodkladné opatrenie. Okresný súd uznesením č. k. 43 Em 3/2018-189 z 10. septembra 2018 nariadil výkon rozhodnutia. Proti tomuto rozhodnutiu sa sťažovateľ odvolal.

3. Okresný súd nadväzne uznesením č. k. 43 P 152/2017-494 zo 4. októbra 2018 v spojení s opravným uznesením č. k. 43 P 152/2017-535 z 9. novembra 2018 zrušil neodkladné opatrenie nariadené krajským súdom uznesením zo 17. januára 2018 v časti úpravy styku matky s maloletou a zároveň nariadil nové neodkladné opatrenie, ktorým upravil tento styk na každý piatok v čase od 15.30 h do 18.30 h a každú nedeľu v čase od 15.30 hod. do 18.30 h za prítomnosti sťažovateľa. Okresný súd tým reagoval na návrh matky, ktorá podaním doručeným okresnému súdu 4. septembra 2018 žiadala posun styku na iné dni v týždni, pretože 28. augusta 2018 uzatvorila pracovnú zmluvu a pracovná doba by jej znemožňovala realizáciu styku s maloletou.

4. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodnutie okresného súdu potvrdil.

5. Sťažovateľ s uznesením krajského súdu nesúhlasí. V ústavnej sťažnosti popisuje postup okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia. Ozrejmuje, že po doručení návrhu matky na výkon rozhodnutia podaním z 19. júna 2018 ho okresný súd vyzval na dobrovoľné plnenie rozhodnutia krajského súdu zo 17. januára 2018. Sťažovateľ v reakcii na túto výzvu s poukazom na § 379 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej aj „CMP“) uviedol, že okresný súd nebol na vydanie výzvy oprávnený, pretože takáto výzva môže byť vydaná po alebo najskôr súčasne s vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia. Výzvu teda považoval za výraz hrubej svojvôle okresného súdu.

6. Sťažovateľ ďalej namieta, že pred vydaním napadnutého uznesenia bol krajskému súdu doručený dôkaz o tom, že exekučný titul bol zrušený. Preto navrhoval konanie podľa § 390 písm. b) CMP zastaviť. Napriek tomu však krajský súd rozhodnutie okresného súdu potvrdil, dôvodiac, že zrušením a vydaním nového neodkladného opatrenia, ktoré je úpravou dočasného charakteru, nedošlo k zásadnej zmene pomerov, pre ktorú by nemohol pokračovať v konaní, avšak už na podklade nového zmeneného vykonateľného rozhodnutia – uznesenia okresného súdu zo 4. októbra 2018. Takýto postup je však podľa názoru sťažovateľa v priamom a neospravedliteľnom rozpore s výslovným znením § 390 písm. b) CMP. Za rozpornú s týmto ustanovením považuje úvahu krajského súdu o tom, že zmenou rozhodnutia, ktorá umožňuje pokračovať vo výkone rozhodnutia, je aj zrušenie exekučného titulu. Vysvetľuje, že dané ustanovenie rozlišuje medzi následkami zrušenia rozhodnutia a následkami zmeny rozhodnutia. V konaní nebolo sporné, že exekučný titul bol zrušený. Na tom podľa jeho názoru nemôže nič zmeniť fakt, že bolo zároveň nariadené nové neodkladné opatrenie upravujúce styk matky s maloletou. Výslovné znenie zákona nie je možné nahrádzať takým výkladom súdu, ktorý vyjadruje jeho názor o tom, aká právna úprava by mala platiť a nestotožnenie sa s platnou a účinnou právnou úpravou. Svojím výkladom tak okresný súd prakticky zmenil ustanovenie právneho predpisu.

7. Citujúc § 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (ďalej len „vyhláška“), sťažovateľ upriamuje pozornosť ústavného súdu na to,

že táto vyhláška neoponecháva na úvahe súdu, či bude alebo nebude zisťovať, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu a či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa rozhodnutiu podrobovať nemôže. Práve naopak, tieto okolnosti musí súd zisťovať a pri tomto zisťovaní môže požiadať o súčinnosť orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately. Okresný súd však pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia takto nepostupoval. Kolízneho opatrovníka na súčinnosť vyzval, avšak rozhodnutie vydal pred tým, než by mu správa bola doručená, a teda pri vydaní rozhodnutia nemal k dispozícii informácie o dôvodoch nepodrobenia sa rozhodnutiu.

8. Napokon sťažovateľ sumarizuje svoju argumentáciu a krajskému súdu vyčíta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, pretože sa nevyjadril ku všetkým jeho námietkam ani k tomu, že okresný súd nezisťoval dôvody nepodrobenia sa rozhodnutiu, neumožnil sa mu vyjadriť k dôvodom, pre ktoré sa nerealizuje styk matky s maloletou, a nezrejnil, prečo mu nebol doručený návrh matky na nariadenie výkonu rozhodnutia.

9. Na základe uvedeného sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu boli porušené jeho v záhlaví označené práva, napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

17. Vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už ústavný súd v minulosti judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97).

Z uvedeného dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

18. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie okresného súdu o nariadení výkonu neodkladného opatrenia dočasne upravujúceho styk matky s maloletou. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta okolnosti, za ktorých k vydaniu napadnutého uznesenia došlo a nadväzne ho vyhodnocuje ako neodôvodnené. Základom argumentácie sťažovateľa o porušení jeho práv je tvrdenie, že krajský súd rozhodol o jeho odvolaní proti uzneseniu o nariadení výkonu rozhodnutia, nezohľadňujúc relevantnú právnu úpravu [najmä § 390 písm. b) CMP]. Tvrdí, že krajský súd mal rozhodnutie okresného súdu o nariadení výkonu neodkladného opatrenia zrušiť a konanie zastaviť, pretože exekučný titul bol medzičasom zrušený.

20. Vzhľadom na povahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu a podstatu argumentácie sťažovateľa je potrebné najskôr pripomenúť, že ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). Pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti ústavný súd nemôže zastupovať všeobecné

súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne alebo svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

21. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy.

22. Také nedostatky v prípade sťažovateľa ústavný súd nezistil. K tomuto záveru dospel potom, čo overil opodstatnenosť námietok vznesených sťažovateľom, oboznámiac sa s obsahom napadnutého uznesenia. Krajský súd v ňom po vymedzení zákonnej právnej úpravy, ktorú na vec aplikoval najskôr súhrnne uviedol, že odvolanie možno v zmysle § 377 ods. 2 CMP odôvodniť len tým, že exekučný titul nie je vykonateľný alebo že okolnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik uloženej povinnosti. Taktiež zdôraznil, že odvolacie dôvody sa môžu týkať len takých skutočností, ktoré by znamenali nemožnosť realizovať výkon rozhodnutia, a teda nejde o dôvody, ktoré sa týkajú merita veci rozhodnutej súdom v základnom konaní.

22.1 Nadväzne krajský súd skonštatoval, že sťažovateľ ako povinný nenamietal vykonateľnosť exekučného titulu, čím nebol naplnený prvý odvolací dôvod. K tvrdeniu

sťažovateľa o tom, že po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik uloženej povinnosti tkvejúce v tom, že došlo k zrušeniu exekučného titulu uviedol, že táto okolnosť by sama osebe bola odvolacím dôvodom a zároveň zákonným dôvodom pre zastavenie výkonu rozhodnutia v zmysle § 390 písm. b) CMP, avšak v danom prípade nedošlo iba k zrušeniu pôvodného exekučného titulu, ale tým istým rozhodnutím došlo zároveň aj k nariadeniu nového neodkladného opatrenia, ktoré reagovalo na návrh matky o posun jej styku s maloletou na iné dni v týždni z dôvodu kolízie pôvodnej úpravy s jej pracovnými povinnosťami. Zrušením a vydaním nového neodkladného opatrenia, ktoré je tiež len úpravou dočasného charakteru, nedošlo podľa jeho názoru k zásadnej zmene pomerov, pre ktorú by súd nemohol pokračovať v konaní, avšak už na podklade nového vykonateľného súdneho rozhodnutia. Tieto svoje úvahy krajský súd oprel o ustanovenie § 390 písm. b) CMP, ktoré explicitne počíta so zmenou exekučného titulu, a teda, ak bol exekučný titul zmenený, súd môže pokračovať vo výkone rozhodnutia podľa zmeneného exekučného titulu, čo bol aj prípad sťažovateľa. Okrem toho, krajský súd považoval tento postup za súladný so záujmom maloletej s ohľadom na to, že sťažovateľ nerešpektoval právo matky na styk s maloletou.

23. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd v ňom síce stručne, ale dostatočne jasne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu rozhodnutia okresného súdu. Jeho záver vychádza z konkrétnych skutkových okolností danej veci, na ktoré reagoval aplikáciou § 390 písm. b) CMP, vety za bodkočiarkou. Neodkladné opatrenie síce okresný súd v časti úpravy styku matky s maloletou na jednej strane zrušil, ale vzápätí nariadil neodkladné opatrenie zohľadňujúce pracovné povinnosti matky, s tým, že zmena sa týkala iba iných dní v týždni, v ktorých mal styk prebiehať. Ústavný súd v takomto postupe nevidí nezákonnosť, alebo prekročenie právomoci všeobecných súdov, na ktoré poukazoval sťažovateľ, keďže účinná právna úprava so zmenou exekučného titulu vzhľadom na dynamickosť rodinnoprávných vzťahov vyslovene ráta. Aplikácia § 390 písm. b) CMP krajským súdom je preto v danom prípade odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne).

24. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o tom, že krajský súd sa nevyjadril ku všetkým jeho námietkam ústavný súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

25. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91).

26. Sťažovateľ v rámci ďalšej časti ústavnej sťažnosti vyvodzoval porušenie svojich práv z nesprávneho procesného postupu všeobecných súdov, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia. Svoje presvedčenie opiera o obdobnú vec rozhodnutú ústavným súdom nálezom sp. zn. III. ÚS 442/2017 z 21. novembra 2017. K tomu ústavný súd uvádza, že nešlo o totožnú situáciu. Predmetom citovaného nálezu bol postup okresného súdu, ktorý vyzval povinného na dobrovoľné plnenie povinnosti a následne mu uložil pokutu 1 000 €, a to bez toho, aby predtým vydal uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia. Nevydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia povinný (okrem iného) nemohol využiť opravný prostriedok podľa § 377 ods. 1 CMP, v dôsledku čoho mu okresný súd svojím postupom znemožnil realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Civilný mimosporový poriadok priznáva. Procesné pochybenie okresného súdu teda malo priamy dopad na práva

povinného. O takú situáciu s presahom do ústavnoprávnej roviny však vo veci sťažovateľa nešlo.

27. Ústavný súd uznáva, že i v namietanej veci sa okresný súd vzhľadom na znenie § 379 CMP a § 3 ods. 1 vyhlášky dopustil určitých procesných pochybení, najmä pokiaľ ide o exces spočívajúci v zaslaní výzvy sťažovateľovi na dobrovoľné plnenie pred vydaním uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia a nedotiahnuté zisťovanie, či existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa sťažovateľ nemôže podrobovať rozhodnutiu. Ústavný súd v nich však nevidí priamy dopad na sťažovateľa, tak ako to bolo v prípade opísanom v bode 26, ani takú ústavnoprávnu intenzitu, ktorou by došlo k zásahu do práv sťažovateľa nereparovateľným spôsobom.

28. Po zaslaní výzvy totiž okresný súd korigoval svoj postup vydaním rozhodnutia o nariadení výkonu rozhodnutia, proti ktorému sťažovateľ mal možnosť podať opravný prostriedok a aj ho využil. O náprave možno uvažovať, aj pokiaľ ide o zisťovanie ospravedlniteľných dôvodov. Po nariadení výkonu rozhodnutia a pred jeho uskutočnením je totiž všeobecným súdom daná možnosť vykonať úkony a opatrenia smerujúce k tomu, aby došlo k dobrovoľnému splneniu povinnosti (§ 378 a nasl. CMP), resp. v zmysle § 3 ods. 5 vyhlášky platí, že ak súd zistí až po vydaní uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia, že existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, výkon rozhodnutia sa neuskutoční. Sťažovateľovi sa teda vydaním napadnutého uznesenia súdna ochrana ako taká neodopiera, pretože ďalší vývoj veci v tak špecifickej časti civilného mimosporového konania akou je výkon už právoplatného rozhodnutia, je otvorený, závisí od vývoja okolností a je výlučne v kompetencii všeobecných súdov, ako sa s nimi vysporiadajú.

29. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že súdna ochrana je poskytovaná v materiálnom, a nie formálnom zmysle, čo znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za porušenie základného práva na súdnu ochranu. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré v rámci prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď

na otázku, či účastník v skutočnosti bol z uplatnenia konkrétneho procesného úkonu vylúčený a či táto okolnosť mala podstatný vplyv na ďalšie konanie. Preto nie každé porušenie procesných predpisov súdom, a tým aj porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje intenzitu ústavnosti.

30. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 399/2010, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 51/2011).

31. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

32. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd je toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Ústavný súd už iba pre úplnosť zdôrazňuje citlivosť a osobitosť konaní vo veciach starostlivosti o maloletých, v ktorých je potrebné akcentovať najlepší záujem maloletých detí. Základom tohto záujmu je správanie rodičov, ktorí by mali víziu najlepšieho záujmu dieťaťa premietnuť do svojho konania a do ochoty viesť konštruktívny dialóg, čo sa týka ich starostlivosti, tak, aby uprednostnili záujem svojich detí nad svojím vlastným. V tomto smere nemožno neprihliadnuť na fakt, že maloletá je zverená do osobnej starostlivosti sťažovateľa a sporným je styk matky s maloletou upravený neodkladným opatrením, ktorý sa nerealizoval, hoci mal dočasne garantovať aspoň minimálny rozsah stretávania sa matky s maloletou tak, aby do konečnej úpravy pomerov nedošlo k ochladnutiu ich citových väzieb.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v jej petite, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu